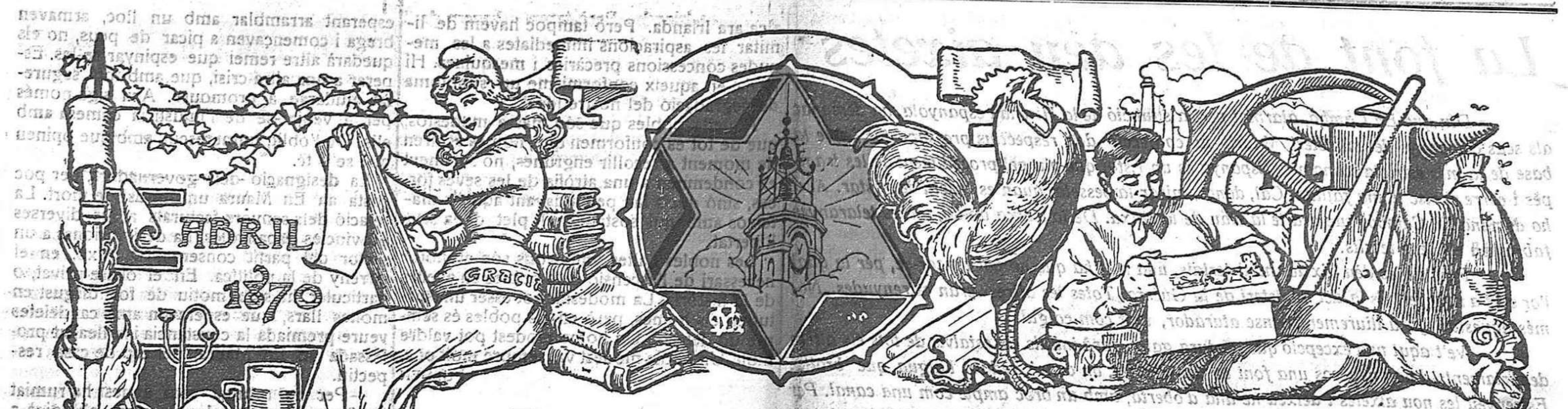

(0/38)

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagós)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELÈFONIC A 4115. - BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:

Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. - ESTRANGER, 2'.

EL MORO DAVANT L'OFENSIVA

—Perdó!... Perdó!... Ja no hi tornaré mai més... fins d'aquí una temporadeta.

Cartes d'En Pepet Martí

(Soldat català, a Melilla)

D'EN PEPET MARTÍ, A LA SEVA MARE:

Melilla, 2 de setembre

«Estimada mare: Avui que'm lleu una estoneta, us escric per a dir-vos que ja'm teniu aquí des de fa vint dies. Ens trobem acampats a les afores de Melilla, ben menjats, ben peixits, i a punt d'entrar en campanya, que no sabem quin dia començarà. En el campament hi han molts catalans; sempre que puc em reuneixo amb ells perquè així em faig l'il·lusió de que no m'he mogut de Barcelona. Ens tractem com si fossim germans. El ranxo és bo i abundant i a mi no'm falta gana, gràcies a Déu. Només m'amoïna el sol, que pica molt i ens embutllofa les galtes, però això fa de bon passar. El que m'empipa també és no poder-me rentar tantes vegades com voldria. Ja ens en donen d'aigua, però tan poca que l'hem de aprofitar quasi tota per a boure nosaltres i els animals que portem.

«Pel Quimet del forn, que també és aquí, sé que des de que sóc fora, no feu sinó plorar. Mal fet, dona. Aquests no són els tractes; vam quedar en que us ho pendrieu amb santa resignació i que farieu el cor fort. Perquè sóc de mena tímida i esquerdalenc i perquè encara mai m'havia mogut de les vostres faldilles, us creieu que aquí m'haig de consumir. No, mare. Perquè ho sapiguen, sóc tot un soldat i tot un home. Només sento que vos us ho prengueu així; que us desconsoleu i us desespereu per mi, i per coses que no m'han passat i que potser no'm passaran mai. Joestic ben animat; i si siguessiu a prop meu, al veure-us plorar, aleshores potser no, que no'm sentiria tant valent.

No passeu cap ànsia ni cap pena per mi, que estic bo, sà i esperançat de que aviat tornaré a veure-us i abraçar-vos a tots.

Vos envia molts petons, el vostre fill

Pepet

D'EN PEPET MARTÍ, AL SEU AMIC RAMÓN:

Melilla, 7 de setembre

«Amic Ramon: En la meua llarga carta de ahir em vaig oblidar de dir-te una cosa: que de tota la meua odisea que en ella et contava, no'n diguis pas un mot a la meua família, que no'n sap res. Donaries un trastorn de mort a la meua mare. Avui estic una mica millor; el metge diu que aviat sortiré del hospital, on estic molt ben cuidat. Fins que'n sigui fora no tornaré a escriure a casa. El paper de cartes que tinc s'ha impregnat de l'olor del cloroformo i em delataria.

Adéu.

Josep Martí

Acció corrupta

al, considerant als pobles sers posseïts de tots els organismes propis de tots els sers—i així és ja que aquests integren aquells,—dir que tot poble posseeix un Intel·lecte—qui diu esperit—inspirador de totes les seves manifestacions i actes.

L'Intel·lecte humà potser és allò que més difícil té el trobar parió. Pot haver-hi afinitat entre dos; mai igualtat.

Si dos sers d'Intel·lecte completament oposat fem que obrin conjuntament, per força quedarà anul·lada la força d'ambdós intel·lectes.

En els pobles passa igual. L'obra de dos pobles diferents d'Intel·lecte—per gran que sigui el de l'un i el de l'altre—no serà mai obra perfecta per més esforços que's facin i per més solucions que's donguin per a que aquesta ho sigui, si per força se'ls obliga a formar un sol cos. Caldrà, cas de volguer fer quelcom de profit—i quedem en que mai serà perfecta—que un dels dos s'imposi, prengui la direcció.

La imposició, vingui d'on vingui, sigui com sigui i perquè sigui, no deixa d'ésser una tirania. Per tal, el que imposa quelcom, és un tirà.

L'esclavatge té per fita la llibertat. La llibertat és l'antitesi de la tirania. Tot esclau que somnia amb tiranitzar, és indigne de la llibertat.

Tan terrible és no poguer caminar per tenir a davant a un mort, que caminar arrossegant-lo.

El ser, o poble, que's creu amb prou potencialitat d'Intel·lecte per a desfer-se d'aquell que no'l deixa obrar lliurement, no deu mai volguer anul·lar-lo fonent-lo dins del seu, car la impuresa intel·lectual de l'un entelaria la puresa de l'altre.

Quan dos sers que han viscut llarga vida junts, arriben an el cas d'ésser incompatibles, per no caure en les desventatges assenyalades deu procurar-se la lliure acció.

Sapigut és de que els microbis, siguin de la naturalesa que's vulgui, per a viure els hi és necessari un ambient propici.

Els homes d'un poble—ho diem per la seva petitesa comparats amb el conjunt an el qual fins un poble per gran que sigui és petit—són microbis que, segons a quin ambient, moren. Si en un home desapareix la idea que l'ha fet home, és mort.

Convé que homes i pobles reflexionin i vegin que, així com an ells ningú s'ha pogut imposar, tampoc ells s'imposaran.

Bo és volguer-ne fer d'una ciutat capital d'una nació. Mai ho serà volguer-la fer de ço que existeix i no's voldria que existís.

Ja n'hi ha una. I com que tot és l'Intel·lecte—esperit—que anima als pobles, està molt bé.

MIQUEL D'ARNAU

Lo que pensen d'això del Riff

UN DE LA CÚRIA

Es un plet que, a ben segur, ens donarà molta feina i ens obligarà a gastar una pila de pessetes. I encara que al fi el guanyem, caldrà que estem sempre alerta, que En Pitarra ja ho va dir: «El moro no té conciència».

UNA BONA DONA

Jo, si fos del general que ara mana allí, azafava

a rifenyos i rifenyos i els donava una sumanta. Un cop ben estomacats, els deixava tornà a casa, i, a fer bondat!... Veu's-aquí tota la guerra acabada.

LA PREMSA DE MADRID

Hem posat un fil directe, i enviat corresponals; quan se tracta de la pàtria, tot ho dem per ben gastat. Mireu quins gravats més macos! Guaiteu quins mapes més clars!... (I aneu reparant, la venda, de quin modo va pujant.)

UN DEL PINYOL DOLÇ

Res de mides extremades! Res de força! Res de llenyal!... Seria un error gravíssim volguer-ho arreglà amb violències. Si els directors del tinglado volen fer feina ben feta, aquí la tenen la fórmula: diplomàcia i *mano izquierda*.

UN TREMENDO

Miraments?... BONES paraules?... Per pacifista el Marroc, tot lo que sembli feblesa és una equivocació. El cas que'n fan, aquells ximplers, de les consideracions!... Cà, cà!... Crits, cara ferrenya i *palo que te crió!*...

EN GARCÍA PRIETO

Jo opino que... tal vegada... si es procedia amb cautela, adoptant la línia curva... o potser la línia recta... Qui sap!... En aquests negocis... estic convençut... em sembla... que... però... sigui com vulgui... en fi... de totes maneres...

EN ROMANONES

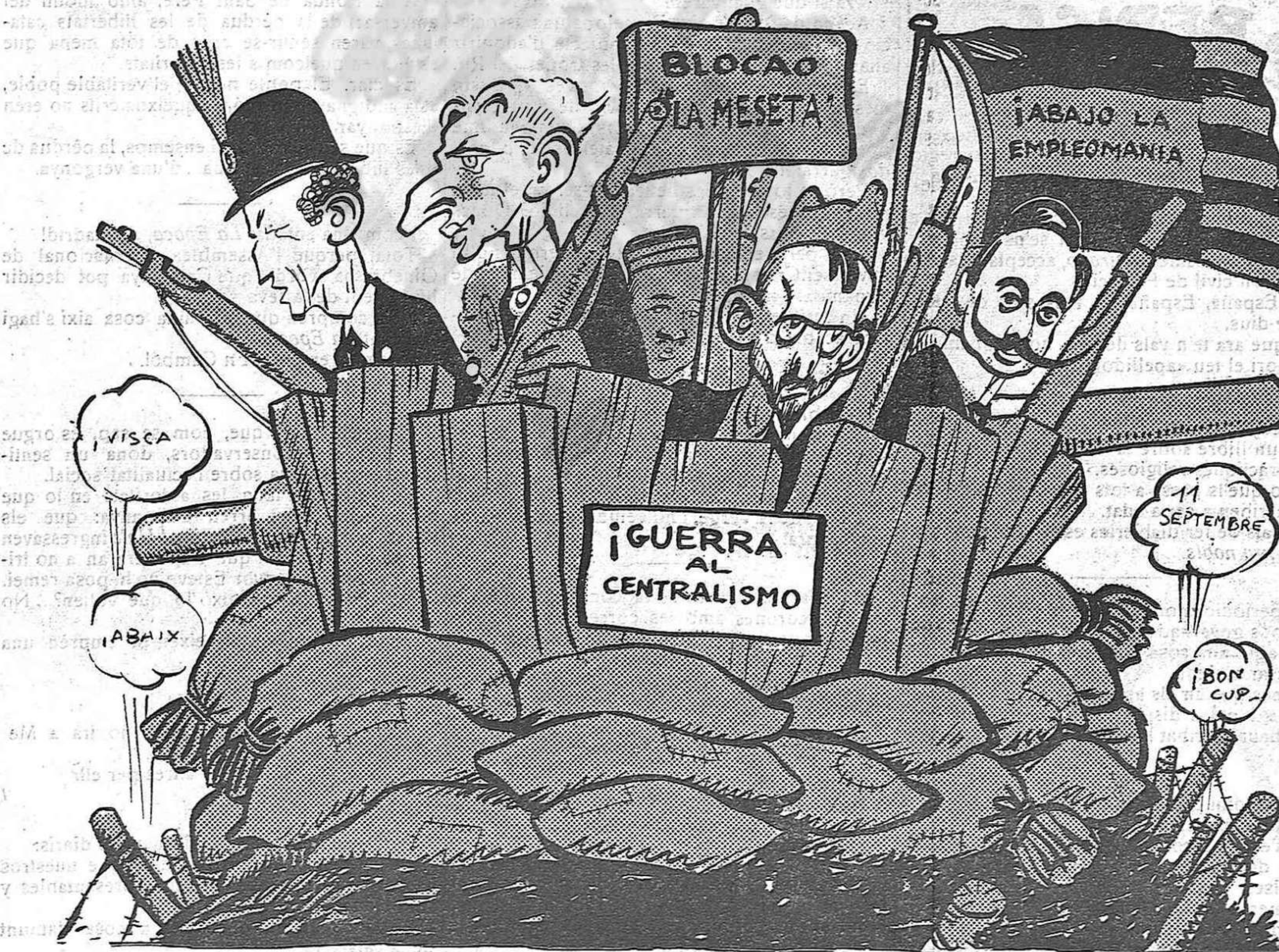
La qüestió és tan peliaguda, que no crec que aquests beneïts que hi ha avui al ministeri la puguin resoldre bé. Faltats d'un quefe amb ull clínic, està clar... què saben ells lo que convé fé allà a l'Àfrica?... Ara, si jo fos Govern...

L'AUTOR

Il·lustrat per lo que sent, sense en el rotllo ficar-se, l'autor, com pot suposar-se, també té el seu pensament. Mes, com no ha caigut d'un niu i sap que si l'exhibia el censor li tataria, per no perdre el temps, no'l diu.

C. GUMA

Les paròdies de la guerra

El "blocao" de la "Lliga" a Madrid

Notes de fóra

Lloret de Mar.—Després d'una llarga i terrible enfermetat ha mort, jove encara, Na Dolors Martí, esposa de nostre amic, el ferm lliurepensador, En Joan Ros Gros.

La difunta fou una exemplar ciutadana, intel·ligent, sempre desitjosa de saber l'origen, la veritat i el valor dels grans ideals. Ha mort honorant a la seva família, tota positivament lliberal i lliurepensadora i enemiga de totes les farses religioses.

El seu enterro, que fou purament civil, va ésser una veritable demostració de lo molt que era estimada per tots els que en vida ens honoràrem amb la seva amistat.

No han valgut, per a corrompre les honrades conviccions de la difunta, totes les iniquitats comeses per aquests comerciants de consciències que per aquí corren.

Entrar per la finestra

ui remarcar com és Espanya el poble de la paradoxa—el país de *los vice-versas*, que digué un geni castellà,— com entrem per la teulada, i no per la finestra, i com no tenim remei, així ens matin.

Seguint les pràctiques establertes des de que el món és món, continuant la Història d'Espanya, ha publicat l'inspector de primera ensenyança d'aquesta província, una circular endreçada als alcaldes, recordant-los

Legionaris místics

Si és guerra de religió — sortirem a la muntanya —

— Si és guerra de religió — alçarem el batalló.

que la instrucció és obligatòria; que per lo tant, venen obligats a ordenar als pares que portin la mainada a les Escoles.

Per a dissipar tota mena de dubte en aquest sentit, assenyala el funcionari esmentat l'article del Codi que fa referència a la sanció aplicable als majors que deixin incomplit un deure reputat arreu com sagradíssim.

Déu em guardi d'embranchar-me en demostrar si assistint a l'Escola, es beneficiaran, o hi perdran, els nans. Perquè, senyors, hi ha cada Escola... I cada mestre... I cada sistema... que val més deixar-ho córrer.

He dit de fer notar com és la nostra terra, la terra dels contrasentits, i a això vaig.

Donem per sentat que no queda per aquests mons del diable, un bordegac pel carrer. Que instats pels alcaldes, compleixen tots els pares l'obligació que la condició de tals els imposa.

I dels alcaldes, qui se'n cuida? Està l'inspector de primera ensenyança, segur de que no hi ha cap alcalde que necessiti anar a estudi?

I essent així, a sant de què el no començar pel començament?

A la fi, els nois, no tenen responsabilitat immediata.

Mentre que l'alcalde, no té excusa. Cada dia que passa, m'afirmo més en la creença de que no farem res de bo. És una desgràcia.

Un matrimoni de nous rics ocupa dues butaques a la platea del Liceo.

—Que no has portat els gemelos, noia?

—Sí, però no me'n puc servir.

—I aral! Per què no?

—Perquè m'he descuidat el braçilet de diamants.

REPICS

Se'n recorden d'aquell famós senyor España? Don Josep Maria España, ex republicà, ex regionalista i cèlebre Mancomunero de la província de Lleida?

Doncs ara, aqueix senyor España ha fet el salt com qualsevol Salvatella i se'ns ha passat al conservadurisme i al tirano, acceptant la vara del govern civil de Palència.

Ai, España, España! Ja tens sort de dir-te com te dius.

Perquè ara te'n vals de que no poguem cridar: mori el teu «apellido»!

El senyor Graell, del Foment, acaba de publicar un llibre sobre la «Necessitat de tornar a les pràctiques religioses.»

Es lo que'ls passa a tots els senyors Esteves quan arriben a certa edat.

Cansats de fer diableries es fan frares. Ora pro nobis.

Un periòdic anodi publica la llista completa dels nous governadors civils.

Ve't aquí una cosa que'ns sembla que no deu interessar a ningú.

Només que an els agraciats.

Ah!... I a les dispeseres respectives; perquè els hi haurà arribat l'hora de cobrar.

Amb motiu dels continuats robaments sacrílegs que's cometen en les esglésies de Barcelona, s'està descobrint que moltes de les joies que'ls devots regalen a les imatges sagrades són falses.

Al menys no ho diguessin!

Perquè... No'ls sembla als senyors rectors de les parròquies robades que estan fent el ridíol?

Aviat els mig-creients cauran de la burretta, si veuen que tot és Plimsaull!...

Ara sí que guanyarem.

Acaba de fundar-se a Barcelona una associació de dames catòliques, a l'objecte d'adquirir altars portàtils i enviar-los a les tropes del Rif.

Es probable que'ls soldats nostres agraïssin més a les Estropajosas l'envio de municions o d'aigua de la font del Mas Guimbau que podrien anar a cercar elles mateixes amb sendes garrafetes.

Però és lo que elles deuen dir-se: En el fons, no és aquesta una guerra de religió? Doncs vinguen altars cap al Moro.

Així, per a espantar a Mahoma, perquè no hi envien el Crist de Llímpies, el de Betlem, el de Lepanto... i la Majestat de Caldes?

Un tuti de Sant Crists, tot pedres bones, podria acabar d'un cop amb la dixosa sangria del Marroc.

Terrible accident, l'ocorregut a Lleida!

Una trentena de persones que venien de festejar la Mare-de-Déu d'una ermita, cauen al riu i moren ofegades.

Lo que deuen dir els pelegrins de Butsenit: —Fiat de la Verge, i no t'embarquis en barca ben segura!

Un diari del matí dona compte detallat de totes les corones amb les corresponents dedicatòries que ostentava diumenge a la tarda el Monument a Rafel Casanova.

Ocupa, la llista, tres columnes del periòdic; tal era el número de les ofrenes al capdill de 1714.

No obstant, una se'n descuida de fer constar. Una corona de crisantems morats que duia aquesta inscripció irònica:

«A En Francesc Cambó, mort definitivament pel nacionalisme català.»

Se sap positivament que En Cambó vol començar a fer algunes economies a Hisenda, rebaixant i suprimint determinades plantilles.

Veuen? Això està bé.

Suprimir plantilles; i després de les plantilles, suprimir «sabates».

I té feina per a rato!

A la Roïnda de Sant Pere, amb motiu del aniversari de la pèrdua de les llibertats catalanes, varen sentir-se crits de tota mena que esveraven quelcom a les autoritats.

Es clar. El poble nostre, el veritable poble, està indignat amb raó, i aqueixos crits no eren d'estranyar.

Es que se celebrava, al ensem, la pèrdua de unes llibertats i la pèrdua... d'una vergonya.

I com s'ha enfadat La Epoca, de Madrid! Total perquè l'Assemblea Internacional de Ginebra ha acordat que Catalunya pot decidir lliurement de la seva sort.

No's compren que per una cosa així s'hagi empimpat La Epoca. S'hagués empimpat En Cambó!...

El mateix diari que, com se sap, és orgue dels burgesos conservadors, dona un sentimental toc d'alerta sobre l'actualitat social.

Ve a dir que's fixin les autoritats en lo que ve succeint a tot arreu d'Espanya: que els obrers que formen el Sindicat Unic ingressaven ara en el Lliure del que s'apoderarian a no trigar... si Nostre Senyor Esteve no hi posa remei.

I doncs?... No era això lo que volien?... No li donaven ales?

Doncs de què es queixen si emprèn una volada formidable?...

«Definitivament, Romanones no irà a Me lilla.»

Per què, si ja hi van els altres per ell?

D'un telegrama que publiquen els diaris:

«El ministro de Marina dice que nuestros barcos de guerra son bastante presentables y solo les falta artillería.»

Si, vaja... uns barquets per a posar damunt de la calaixera.